

mændenes Skjæbne vilde være bedst sikret, naar den var betroet til den lovgivende Magts Baretagt (Hør!). Men nu kan den ikke være bedre betroet i den lovgivende Magts Baretagt end ved aarlig at faae sin Pensionslov, ved aarlig at faae tilfagt det, som den lovgivende Magt efter den bestyrende Magts, efter den administrative Magts Tilskyndelse, anseer for det rette Maal. Derfor vil jeg ikke sige, at jeg vil stemme for noget af disse Forslag; vi have her ikke med Realiteten af Sagen at bestille, men jeg vil kun udtale saameget, at efter min Overbeviisning kan det ikke forekastes noget af disse Forslag, at de stride mod Grundloven (Hør!). Grundlovens Princip er fuldstændigt fyldestgjort, naar det først er en afgjort Sag, at ingen Pension for Fremtiden kan gives som en Naadesact, men i Henhold til en Lovgivningsact. Dersom det nu maatte være, at Thinget fandt det klogere, saaledes som jeg tilvisse ogsaa troer, at de almindelige Regler derfor blive fastsatte ved en Lov, saaledes at den bestyrende Myndighed ikke idelig skulde famle i Mørke hver Gang, den skulde bringe et Forslag til den lovgivende Magt om en Pensionering — jeg siger, dersom Thinget maatte betragte dette som rigtigt, saaledes som jeg ogsaa antager, at det vil være, saa vilde man komme til, som jeg ogsaa i Virkeligheden formoder, at man vil komme til, at udgive en Pensionslov; men denne Pensionslovs Formaal er ikke at give nogen Bæretteligelse til Embedsklassen, hvorved den skulde indtage en Stilling, som saa at sige satte den udenfor den lovgivende Magts Omraade (Hør!). Det er kun en Rettefærdighed for den administrerende Magt, en Antydning for den, hvorledes den kan fastsætte Pensionen i de aarlige Finantsforslag, for derved at gjøre

Bedømmelsen af disse mere tilgængelig, lettere og simplere. Jeg troer saaledes, at naar man noie fastholder Grundlovens Ord og det Sted, hvor disse Ord ere omtalte, og man stiller sig paa det Standpunkt, hvorpaa den grundlovgivende Forsamling stod i det Dieblit, denne Deel af Grundloven blev antaget, vil man finde, at der idetmindste er en høj Grad af Sandsynlighed for, at denne Fortolkning, som jeg her har forsøgt, er den rette. Den staaer vistnok ogsaa meest i Harmoni, meest i Overeensstemmelse med det, som den lovgivende Magt bedst kan være tjent med. Jeg taler ikke om Thingene, men jeg taler om den lovgivende Magt i det Hele taget, fordi den ellers vilde føle sig i en vanskeligere Stilling ligeoverfor denne Pensionslov end ligeoverfor enhver anden Lov. Man vilde ved enhver Forandring, man vilde foreslaae i denne Lov, være angstelig for at komme i Kamp med Grundloven. For yderligere at forfølge denne Fortolkning, maa det være nødvendigt at læse det efterfølgende Stykke; thi jeg kan godt begribe, at man af dette vil finde en Antydning, som skulde bestyrke den Mening, at der maatte findes snarest muligt en Pensionslov, og at det var denne Pensionslov, som skulde være den faste og staaende Regel, saaledes at man ikke kunde under denne almindelige Sætning gjøre, om jeg saa maa sige, aarlige Pensionslove.

Rettefæ.

Nr 356 Sp. 5683 L. 18 f. o. „men naar man gaaer“
les „isledet for at gaae“.